Ми лишилися там, де осінній туман.
Нас ніколи нема. Нас давно вже не буде.
І Говерла-гора, і гора Піп-Іван
обернулися в будень,
у будень, у будень…

ПорозПисаний Камінь свавіллям імен,
за якими пітьма, за якими провалля.
Ми лишилися там, де простуджений день —
як розсерджений кальвін.

Нам кричить вже не горлом а раною світ,
але що нам до світу і що нам до істин.
Ми лишилися там. Наші долі криві,
як дорога на Пістинь.

Нас чекали Сорбонни, а нам — аби плоть.
Не химера, не мрія…
Ми лишилися там, де ридає Господь.
І мовчить Гуцулія.